

מסכת מקואות

פרק ב משנה ב

מקוה שנמדד ונמצא חסר, כל טהרות שנעשו על גביו למפרע, בין ברשות היחיד בין ברשות הרבים, טמאות. במה דברים אמורים, בטמאה חמורה. אבל בטמאה קלה, כגון אכל אכלים טמאים, ושתה משקין טמאים, בא ראשו ורבו במים שאובים, או שנפלו על ראשו ועל רבו שלשה לגין מים שאובין, וירד לטבל, ספק טבל ספק לא טבל, אפלו טבל, ספק יש בו ארבעים סאה ספק אין בו. שני מקואות, אחד יש בו ארבעים סאה, ואחד שאין בו, טבל באחד מהן ואינו יודע באיזה מהן טבל, ספקו טהור. רבי יוסי מטמא, שרבי יוסי אומר, כל דבר שהוא בחזקת טמאה, לעולם הוא בפסולו, עד שיודע שטהור. אבל ספקו לטמא ולטהור, טהור:

